

Bornă

Aici unde ești e o altă lumină decât
cea care face din liniște picur de rouă
inima ei bate o singură dată din două
și murmurul nopții îi ține de dor și urât.

Stelele cad norii împrăstie țurțuri de gheață
limbile lumii visează cuvinte cu sens echivoc
pe care le-nvârte-ntr-al veacului pustiu ghioc
hazardul ce poartă cu sine aceeași povață
cu sensul în stele și rostul de-a pururi închis
în largi paranteze de fulger și ploi de mercur
ce tulbură vechi rânduieli ascunse în vis

și fac al pustiolui pară de foc înconjur.
Și nicio lumină nu-i alta decât
licărul tulbure al nopții. Rece. Atât.

Teoremă

Să credem că timpul e fără sfârșit
și universul e mai îngust ca o Vale?
Tranzit etern e forfota vremii ori cale
din sine însăși crescând ca un duh
apărându-și odaia de priveghere
cu săgețile orei înfipite-n himere?

Și cosmosul ce-i?
Lumea aceea jonglând cu planete
cu sori constelații black hole-uri
scriind în taină ecuații secrete
și-n fiecare an
umflându-se-n pene ca un curcan
cu creasta tăiată de cuțitul ruginii
și de roata dințată a luminii?

Acoperite-s mai toate acum
de-o foaie de cort
pe sub care zboară un fluture cu capul de mort.

Și cum în preajmă nu-i nici întuneric nici lumină
ar putea ca El să încerce să treacă furiș

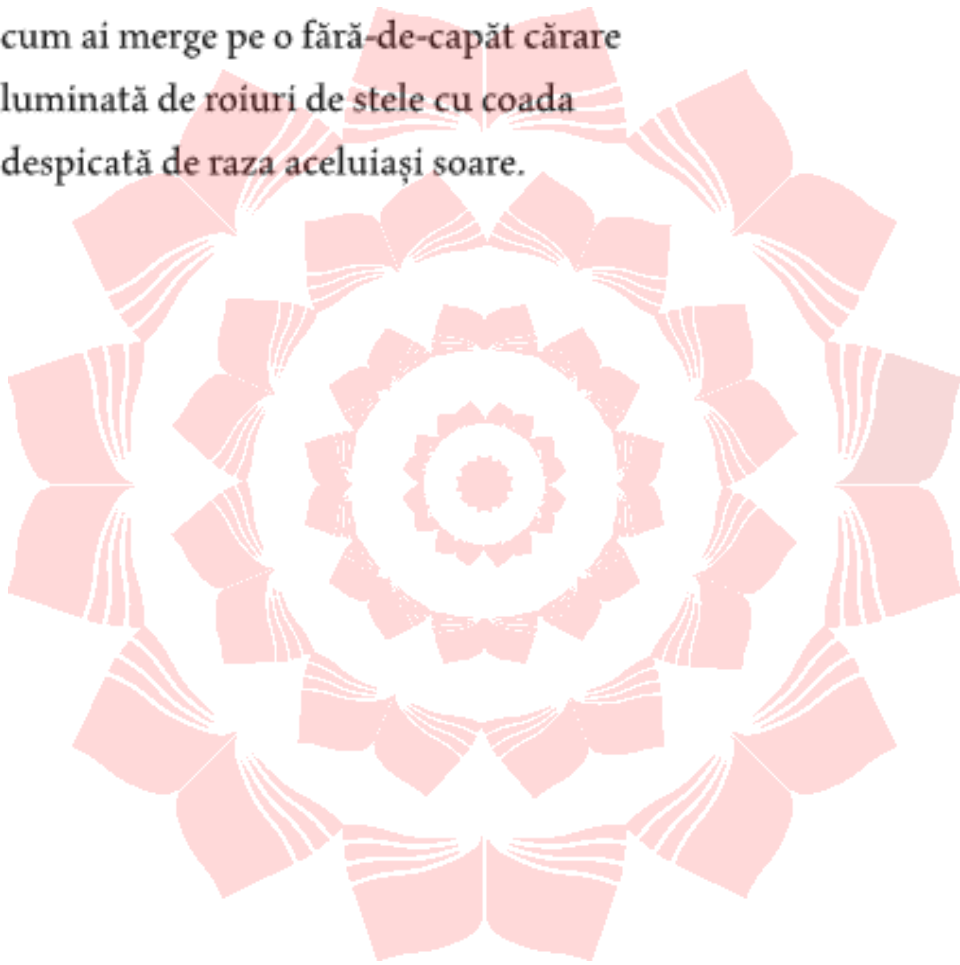
hotarele desenate de-o mână străină
cu degetele îngălbenite de-o grațioasă rugină
ori de o cârtiță oarbă și surdă
ce mână din urmă o sălbatică ciurdă
dar nu pe îmașul cu stele căzute în iarbă
ci pe arătura ajunsă acuma pârlăgă
de unde-s adunate de mâna oleacă oloagă
a Zeului cu furnici și căpușe în barbă.

Ori, cine să știe
să poposească pentru veșnicie
în ținutul de îndoieli al paginii încă virgine
unde totul se leagă se ține
cu frânghie de neguri și mărăcine
unde-înțelesul se-ascunde
precum șarpele-n gaura neagră a limbii
unde cuvântul e frate cu vântul
schimbându-și ba trupul ba firea
și unde doar privirea e însăși privirea.

Acolo în margini de Câmpii Elizee
unde cântă încet Persefona
fragila umbroasa afona
cu glasul ei de iernatică zee
ce nu mai oprește de-a valma lumina
și nici nu încurcă adevărul cu vina.

Vasile Igna

Fii hotărât spune ea
nu fi mut ori cu limba de frici retezată
vorbește cu vorbele tale de altădată
dar nu cu toate deodată
ci cu acele noi neobosite și clare
cum ai merge pe o fără-de-capăt cărare
luminată de roiuri de stele cu coada
despicată de raza aceluiași soare.

Pentimento. Urme și semne

Se învâрте ca un carusel din Târgul unor
Moși somnoroși. Cu aceeași egală mișcare
până la cea din urmă suflare.
Și vine vremea când urmele-s semne
și-apar în lumină ca râia ori cum
tam facile dictum
usque ad ultimum vitae finem in actu erimus.
Altminterea spus
sori plutitori furtună și nori. Ciozvâрте de humus.
Și cetadini urduroși sclivisiți meloane și bărbi
de-mprumut tatuaje arhaice neuroni revoltați
inflorescențe târzii împachetate în ceață
cu luminile ochilor atinse de-albeață.
Cuvântu-i rătăcit în convoi funerar
cicatrici sângerânde de scrib anonim
înfloresc sub pielea tăbăcită a zilei
precum stigmatete Fericitului Ieronim
însoțind neputințele milei.

Și vin înspre ziua de-acum Zugravi fel de fel
ostenind îndârjiți cu spatule înguste

ori oțelite cosoare cu mânere de mică
vârf în triunghi și săgeți ce despică
carnea fierbinte încă a umbrelor
strat după strat lent întunericul orb prefăcându-l
în fulgi de lumină. Și chipuri de regi împărați
ori regine încuiate-n corsete prinți vânători
și ogari ori domnițe cu sâni boboci și matroane
cu guși ascuțite.
Cântă oasele lor dar nu obosesc.
Apoi nu se mai miră taie și-ncet oblojesc
răni nevăzute în pielea tăbăcită-a vernisului
o hărăzesc strălucirii unui mileniu apter și
lasă vederii o plajă cu munți de balene inerte
alge și iarbă marină cu frunze de bronz
portulane
și trupuri cu capete trei și căpățâni țuguiate.

Și lentile prisme fotoni electroni
harnici conțopiști ai Sfârșitului
copii cu fețe de lut transparent
pisici care dorm în două lumi deodată.

Și iarăși la lucru cuțite spatule răzuind
strat după strat vânzând umbrele umbrei
strălucind ca un voal de oglinzi
ce nu te lasă să vezi riduri părul cărunt

și sâniî căzuți ai miresei.
E aici iarmarocul în care
Braque Picasso van Gogh ori Dali
fac negoțuri pe șest
cu Michelangelo Rubens Velázquez
Vermeer ori cu Breughel Bătrânul.
Și orbul Homer Orfeu ori Ovid și Tibul
Messalinul se prind într-o horă cu Borges
Pessoa cu Joyce Montale Elytis ori Pound
cu toți călători cu aripi de spectru solar
în adăposturile reci ale dicționarului
cu acoperișul păraginit și precar.

Se îngână unul pe altul și-ascultă
o boare călduță de Mozart Maria Tănase
dopuri de ceară în urechi
și damf de curechi
iar pe un smartphone nu chiar străvechi
conferința de presă din Luna Ovală.
Și pe geambașul cu fălci
de rechin deschise cât
a Potomacului River vărsare
ori cât gura de sârmă ghimpată
încă nu pe deplin descleștată
a tuturor Porților Albe

din cenușa încă fierbinte a istoriei
din regatul fără zăvoare al memoriei.

Privește spun ei la cerul încă albastru
ce-nchide ca o copertă Abecedarul deșertăciunii
din care se vor alege algoritmi și cărbunii
ce vor desena moartea viața învierea.
Ei dorm fără vise în interstițiile unui veac
ce simte odorul de sânge al urmașilor
verdeața amară a zilei și a nopții ce vine
verzi verzi ca niște frunze de plop anodine
precum condurii fermecați ai unei zâne fecioară
cu care Doamna Moarte se-nalță coboară
și răsfoiește din copertă-n copertă Atlasul
amestecând disprețul cu mirarea
încurcând zborul cu alergarea
muzica sferelor cu comândarea
și sărutul dintâi
cu al lui Ahile vulnerabil călcâi.
O și cele încă rămase
anodine neputincioase călâi
cu măduva unor nedezgropate oase.

Poate că

Poate că se poate poate că nu se poate.
E o idee fixă un soare ce se învâрте în
jurul lui o vibrație a unei umbre insomniace.
O limbă colerică iubind mai mult
adorția decât resemnarea.
Iată se aud tobe din subpământ
ecouri ale unui cutremur
ce dizolvă spațiul și duce vremea
cu sine înflorind ca o creangă de fum
ca o corolă cu petale mai fragede
decât puii ieșiți din oul zilei de mâine.
Semne iminente mai transparente
ca apa abia înghețată
și mai străvezii decât
un pachet de fotoni ce unduiesc
spre porțile deschise-ale nopții.
Și cad înăuntrul tău
și sigilează cu sânge
toate ieșirile precum norii
ce încuie cu fulgere zorii.
Nicio margine niciun centru.

Vremea se dizolvă în vreme
și poate că-î mult prea devreme
ori poate că asta e soarta.

Mai tânără decât moartea
e vorba moarte
mai întunecați sunt ochii ei
decât veșmintele ponosite
ale bocitoarelor înghesuite
haită împrejurul criptei.
Și mai jos sub acoperișuri de lut
brațele lui împing pluta spre început
unde judecata leagă punți
și poduri deopotrivă
și istmuri și insule și o stea
ce alunecă deasupra-n derivă
cerșind bolții o rază tardivă
ori măcar (cât de puțin)
un ecou de talangă cu son hialin
precum ale turmei pierdute oierii
trăgând în dungă clopotul Învierii.

Deasupra totul

Deasupra totul era altfel doar că păsările
nu păreau oameni și nici furnici zburătoare.
Orfanî ori bastarzi ei traversau golfuri
și lagune cu sarea rănind vederea
și albul ochiului cel arțăgos
transformându-l într-un câmp oarecare
înghesuindu-l în ecuații binare
cifre încălecate pe care altădată
le vor învăța pe de rost
ca pe un Tatăl Nost'
murmurat de o stea idolatră
de lut de bronz ori de piatră.
Și săpau în ei pe-ndelete
(ca într-un țintirim părăsit
ori ca un orbete
într-o peșteră fără acoperiș)
apoi întindeau întunericul cu spatula
murmurând pe furiș
animula vagula, blandula,
și alior alior alior
și apoi suflet mic, suflet blând, călător.

Și deodată în lăstărișul pare-se viu
dintr-un Helgoland plutitor și aproape pustiu
s-a insinuat alfabetul unui păstor fără zale
ce pășea pe indescifrabile protocoale
probe ale îndrăzelii și ale negoțului
cu buzunarele goale.

Și secole întregi l-au slăvit ca pe un zeu
hoinărind teleleu
după ce-i învățase un grai diferit de al lor
cu vocale de lemn și consoane de zgură.
Până când tălmăcite fără glas de un nor
în trupul lui de miresme și nevăzută arsură
se strecurară fără rând și măsură
fluturi buburuze viermișori de mătase
unii cu vorbe bune alții cu coase
pe cale de a fi ascuțite de-o momâie
cădelnițând cu jar busuioc și tămâie.

Veniți veniți spunea ospățați-vă
beți din sudoarea acestei păsăruici
cu aripi de neguri și sclipiri efemere
din izvorul ochilor ei cu lucire de miere
tulburat de nisip auriu și himere!

Beți beți rogu-vă beți!

Aproape viață

Nu vedeți?

Nu reușesc să adorm iată e din nou dimineață
noaptea pe ziuă iarăși învață
dar memoria trupului mă scoate din minți
scrâșnește smintită din dinți
îngenunchează pe-un rest de povață
și-mi șoptește că minți.

Asta e totul? Aproape viață?

